

5 marca 1928 r.

2

URZĄD PATENTOWY

B66c 7/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 6829.

Adolf Weit
(Wiedeń, Austria).

Kl. 35 b, 7/02

Umocowanie szyn dla dźwignic.

Zgłoszono 21 września 1923 r.

Udzielono 26 stycznia 1927 r.

Pierwszeństwo: 16 października 1922 r. (Austria).

Przy budowie torów dla dźwignic, wozów i t. d., mających większą wagę używa się często z powodu większego ciśnienia kół na szyny zamiast normalnych szyn Vignol'a, szyn o główkach płaskich. Obiera się wówczas zwykle, albo szyny specjalne (dźwigniowe, wjazdowe i t. d.) lub też częściej płaskostalowe, ponieważ te pierwsze są stosunkowo drogie i wyrabiane w niewielkiej zaledwie ilości profilów. Wszystkie znane dotąd i używane sposoby umocowywania szyn płaskostalowych mają w praktyce mniejsze lub większe wady. Jeżeli części, łączące szyny płaskostalowe z podłożem, (śruby lub nity z wpuszczonemi główkami) są osadzone jak zwykle pionowo, wówczas powierzchnia robocza szyny doznaje bardzo niedogod-

nych ograniczeń przez głowy nitów lub śrub. Odmienne wytrzymałość materiałów nitów względnie śrub i szyn, powoduje nierównomierne zużycie szyn, co ma najgorszy wpływ na trwałość ustroju. Niezależne od podkładu wydłużenie szyn przy zmianach temperatury jest niemożliwe przy używaniu umocowaniu szyn płaskich i wywołuje z reguły odkształcenie lub zniszczenie poszczególnych części łącznikowych.

Zakładanie szyn płaskich w znanych dotąd formach wykonania, wymaga dokładnej roboty z powodu koniecznej zgodności otworów śrubowych lub nitowych w szynach z otworami w podłożu.

Celem wynalazku niniejszego jest usunięcie wszystkich wyliczonych wad, a cel

ten osiąga się w ten sposób, że w miejscach umocowania stosuje się szynę o wyźłobieniach w ścianach bocznych, w które to wyźłobienia wchodzi płyty zaciskowe, przymocowane do podbudowy toru dźwigniowego.

Na rysunku przedstawiony jest przykład wykonania wynalazku, na fig. 1 w widoku bocznym, a na fig. 2 i 3 w przekrojach przez II — II względnie III — III fig. 1.

Liczba 1 oznacza podłoże np. pas wiązowy toru dźwignicy, 2 oznacza szynę toru o przekroju zasadniczo czworokątnym. Głowa szyny jest płaska i na brzegach nieco ścięta. W bocznych powierzchniach szyny wykonane są wyźłobienia 4, 5, które są wywalcowane lub też wystrugane względnie wygryzowane. Liczby 6, 6 oznaczają dwie płyty zaciskowe po obu stronach szyny 2. Płyty takie są rozmieszczone parami i w pewnych od siebie odstępach na podłożu 1 tak, jak wskazuje fig. 1. Każda płyta zaciskowa posiada stopę 8 i odpowiednio ukształtowaną krawędź 9, która wchodzi w wyźłobienie 4 szyny 5. Płyty zaciskowe są przymocowane dowolnie częściami łącznikowymi 10 (np. śrubami o wpuszczonych główkach) do podłoża. Ukształtowanie wyźłobień 4, 5 w bokach szyn i ukształtowanie krawędzi 9 może być dowolne. W wykonaniu według rysunku wyźłobienie

4, 5 i krawędzie 9 mają kształt klinowy, tak iż przy dociąganiu śrub płyt zaciskowych 10 następuje samoczynne uchwytnie szyny.

Umocowanie szyny sposobem według wynalazku nie uszkadza główki szyny, daje łatwy i pewny sposób zakładania i wymiany szyn, dobre i równomierne przyleganie do podłoża i umożliwia stosowanie niewierconych szyn, dających się zaciskać w dowolnem miejscu. Umożliwia też dowolne wydłużenie szyn pod wpływem obciążenia lub zmian temperatury.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Urządzenie do umocowania szyn torów dźwigniowych, znamienne tem, że w bocznych powierzchniach szyn zostają wykonane wyźłobienia (4, 5), w które wchodzi części zaciskowe (6, 6), przymocowane do podbudowy (1).

2. Urządzenie według zastrz. 1, znamienne tem, że używa się szyn stalowych (2) o przekroju prostokątnym, zaopatrzonych po bokach w klinowe żłobki (4, 5), wobec czego krawędzie (9, 9) płyt zaciskowych (6, 6) mają też kształt klinowy.

Adolf Weit.

Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

